



Ὁ Δημητρακάκης με τὸν Στεφανίδη
ἀνταλλάσσουν σκέψεις—δηλαδή βρισίδι.

—Βρέ ἀδελφέ, τί γίνεσαι, πῶ ἦσαν τόσους μῆνας;
τόκα τὰ χέρια μας, ...λοιπὸν καὶ πάλι 'στὰς Ἀθήνας;

—Πῶς; τάχα ἡ πρωτεύουσα μόνον σέ σὰς ἀνήκει,
κι' ἔχετε τὴν ἀπαίτησι νὰ ζεῦμ' ἡμεῖς σὰν λύκοι;

—Δὲν εἶπ' αὐτό, βρέ ἀδελφέ, ἔτσι καὶ σὺ μὴν κάνης,
πολὺ σὰς ἐκακόμαθε αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης.

—Καὶ σεῖς ἐκακόμαθατε πολὺ μετὸν Τρικούπη,
καὶ μοιάζει πῶς σὰς ἔδωσε τὸ ἴδιο του καλοῦπι,

—'Εἰ τῶρα τὰ πολιτικά ἄς πᾶν κατὰ διαβόλου,
καὶ γι' ἄλλα ἄς μιλήσουμε ἄσχετα ὅπως διόλου.
Λέγε λοιπὸν πῶς 'πέρασεσ κάτω εἰς τὴν πατρίδα;
ἔμαθα σὰν καλλίτερα πῶς 'πῆγε ἡ σταφίδα.

—Κακὰ ψυχρά κι' ἀνάποδα καθὼς καὶ 'στ' ἄλλα μέρη,
σὰν ν' ἄπλωσ' ὁ Τρικούπης σὰς ὡς καὶ σ' αὐτὴ τὸ χέρι.

—'Επίστευα 'στὴν πίστι μου, μωρὲ Δημητρακάκη,
ὅσο μολοῦ κι' ἂν ἔχασες πῶς σοῦμεινε λιγάκι.
Βρέ τί μπουριά σὰς ἐπιασαν καὶ τί μονομανίαις;
τί φταίει, βρέ, ὁ ἀνθρώπος μετ' τῆς θεομηνίαις;
'Εξέχασες πῶς 'διάβαζες μικρὸς εἰς τὸ σχολεῖο
τὴν μῆνιν ἀειδε, θεά, Πηλέως Ἀχιλλῆος;
Μὲ ἄλλους λόγους ὁ θεὸς σὰν θέλη νὰ σέ βλάψη,
ἂν θέλη τὰ ἀμπέλια σου γιὰ μιὰ στιγμή νὰ κάψη,
καὶ νὰ σοῦ μπαίνη τακτικά 'στὴ μύτη σὰν κουνούπι.
πρέπει τὸ φταίξιμο γι' αὐτὸ νὰ ρίχνης 'στὸν Τρικούπη;

—'Αφοῦ λοιπὸν μοῦ ἄρχισες αὐτὴ τὴ φλυαρία,
ἄκουσε μιὰ πῶ θὰ σοῦ 'πῶ ἀρχαία ἱστορία.
'Στὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁθωνος, εἰς τὰ παλιὰ μας ἔτη,
μὲ ἄλλους λόγους 'στὸν καιρὸ τοῦ φοβεροῦ Κωλέτη,
ἔζουσε ἓνας γαῖδαρος καὶ εὐγενὴς τῆς Πλάκας...

—Μωρὲ μὴ χάνεσαι 'σ' αὐτά, μὴν εἶσαι τόσο βλάκας,

καὶ λέγε μου 'στὴν πίστι σου εἶσαι τοῦ Δεληγιάννη;

—(Ἄκουε ἐκεῖ ὁ γαῖδαρος ἐρώτησι πῶ κάνει!)
Καὶ σὲ λοιπὸν Τρικουπικὸ ὁ κόσμος σέ νομίζει;

—(Ἄκουε ἐκεῖ ὁ μασκαρᾶς τί λόγια τσαμπουνίζει!)
Μωρὲ ὑπάρχει δεῦτερος καθὼς αὐτὸν 'στὸ κράτος,
ἔτσι γερὸς, ἀθάνατος, Ἑγλέζος, κοτσονάτος;

—Θὰ τὸν συγκρίνης, βρέ στραβί, καὶ μετὸν Δεληγιάννη;

—Οὐ! νὰ χαθῆς ἐσὺ κι' αὐτός, διαόλου μπεχλιβάνη.
Μωρ' ὁ Τρικούπης μοναχὰ εἶναι τοῦ ἔθνους λάτρης,
κι' εἰς οἰωνός, βρέ, ἀριστος ἀμύνεσ' ὑπὲρ πάτρης...
καὶ ἄιντε, κοκορόμπαλε, νὰ μὴν ἀκούσης κι' ἄλλα.

—'Ορίστε! εἶπ' ὁ γαῖδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλι.
Μωρὲ ὁ σὺ Τρικούπης σου εἶναι ἓνας Δὲν Κισσῶτος.

—Αὐτός, βρέ ἀφιλότιμε, εἶναι ἀπ' ὄλους πρῶτος.
Αὐτὸς θὰ φέρη τὸν χρυσοῦν αἰῶνα 'στὴν Ἑλλάδα,
αὐτὸς δὲν εἶναι, βρέ χαλέ, μοναχὰ γιὰ σουμάδα.

—Εἶσαι γελοῖος θαυμαστὴς ἑνὸς ἔθνολετῆρος,
καὶ δὲν ξεχνῶ πῶς ἦσυνα καὶ μὲς Ἀγγλίδος ἥρωε.

—'Εγὼ ποτὲ δὲν ἔραγα ἀπὸ κανένα φάπα,
κι' οὔτε κανέναν 'στὴ βουλή μὲ εἶπε Χράπα-Χράπα.

• Εἶμαι, μωρὲ, Τρικουπικὸς, κι' αὐτὸ τιμὴ μου κάνει,
καὶ ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς κατὰ τοῦ Δεληγιάννη.

—Βρέ μασκαρᾶ, ποῖός σ' ἐρωτᾷ σέ ποῖο ἀνήκεις κόμμα,
κι' ἀνοιξες σὰν ἀπόπατο τὸ βρωμερὸς σου στόμα;

—Αὐταῖς, βρέ, εἶναι ζευζεκταῖς καὶ λόγια τοῦ...ἀέρος,
κι' ἄκουσε ἓνας συγγραφεὺς τί λέγει σ' ἓνα μέρος:
«Εἰ δὲ τυχεῖν σε πέπρωται ἀνδρᾶ Δημητρακάκην,
φύγε μακρὰν, καὶ γὰρ πολλὴν κέκτηται στομακάκην,
ἔστι δὲ χρειαῖα ἱατροῦ καὶ δὴ τοῦ Πιλαβίου»...
αὐτά, νομίζω, σὲ ἀρκοῦν καὶ σ' ἔχω διὰ βίου.